

אבל מי שאינו חבירו ואינו מקורב אצלו הגה ע"ז אמר הלל הזקן הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום וכו' אוהב את הבריות ומקרבן לתורה. לומר שאף הרחוקים מתורת ה' ועבודתו ולכן נקרא' בשם בריות בעלמא צריך למשכן בחבלי עבותו' אהבה וכולי האי ואולי יוכל לקרבן לתורה ועבודת ה' והן לא לא הפסיד שכר מצות אהבת ריעים וגם המקורבים אליו והוכיחם ולא שבו מעונותיהם שמצוה לשנאותם מצוה לאהבם ג"כ ושתיהן הן אמת שנאה מצד הרע שבהם ואהבה מצד בחי' הטוב הגנוז שבהם שהוא ניצוץ אלקות שבתוכם המחיה נפשם האלקית וגם לעורר רחמים בלבו עליה כי היא בבחי' גלות בתוך הרע מס"א הגובר עליה ברשעי' והרחמנות מבטלת השנאה ומעוררת האהבה כנודע ממ"ש ליעקב אשר פדה את אברהם [ולא אמר דה"ע תכלית שנאה שנאתים וגו' אלא על המינים והאפיקורסים שאין להם חלק באלהי ישראל כדאיתא בגמרא ר"פ ט"ז דשבת]:

רבותינו נשיאנו

הבעל שם טוב

אנחה שיהודי נאנח על צער זולתו – קורעת מחיצות של ברזל של המקטרגים; שמחתו של יהודי בשמחתו של הזולת וברכותיו – מקובלים אצל השם יתברך כתפילתו של רבי ישמעל כהן גדול בקודש הקודשים.

(היום יום חלק שני, עמ' 28)

המגיד ממעזריטש

"הוכח תוכיח את עמיתך", פרוש הפסוק כך הוא: 'הוכח' – כשאתה רוצה להוכיח אדם מן העבירה, כך תעשה; 'תוכיח את עמיתך' – בתורה ובמעשים טובים כמותך

– אדם כשר כמותך והאדם הצריך לתוכחה ירגיש בעצמו. ובזה 'לא תשא עליו חטא' – דהיינו, שלא יתבייש בעל העבירה בתוכחה זו.

(רמזי תורה, קדושים אות קיז)

אדמו"ר הזקן

ועל כן אהובי ידידי נא ונא לטרוח בכל לב ונפש לתקוע אהבת רעהו בלבו. ויאיש את רעת רעהו אל תחשבו בלבבכם לעולם – ואם תעלה יהדפנה מלבו כהנדוף עשן וכמו מחשבת עבודה זרה ממש. כי גדולה לשון הרע כנגד עבודה זרה גילוי עריות ושפיכות דמים. ואם בדיבור כך כו' וכבר

נודע לכל חכם לב יתרון המחשבה על הדיבור הן לטוב והן למוטב.

(תניא, אגרת הקודש סי' כב)

אדמו"ר האמצעי

מענה לאחד ביחידות: כאשר משוחח האחד עם זולתו בענייני עבודת ה', ולומדים יחד – הרי זה מצב של שתי "נפש אלוקית" נגד "נפש טבעית" אחת.

(היום יום, כי טבת)

אדמו"ר הצמח צדק

מה שחושבים ועושים עבור אוהב נאמן אמיתי, יותר מאשר אדם עושה לעצמו. לעצמו הרי לפעמים נוטים לימין או לשמאל, ואילו במה שנוגע לאוהב נאמן, מתנהגים בדרך הישר והיושר.

(אגרות קודש אדהרי"צ כרך ד' עמ' צ)

אדמו"ר מהר"ש

מקובל לחשוב שקבלת "פדיון" הוא דבר קשה, ומסור לרבי בלבד. האמת היא שכל יהודי יכול לעשות זאת, על ידי אמירת שבח על הזולת. – אלא שזה צריך להיות מתוך אמת.

מאות מלאכים מצפים בראש השנה לכך שיהודי ידבר בשבחו של חבירו, שכן יודעים הם עד כמה מתאוה הקב"ה לשבחן של ישראל.

(ספר השיחות ה'תשי"ז עמ' 5)

כשהמונה נקלטת בצורה פנימית, קיים אז סדר עבודה אחר לגמרי, בו מרגישים את מעלתו של הזולת, תוך הבנה שיש לאדם להפקיר את עצמו כדי לקרב את הזולת, ואז מתגלה הכח שכדי לקרב אברך ולהעמיד אותו על דרך האמת – כדאי למסור את הנפש על כך.

(לקוטי דיבורים, כרך א' ליקוטי ה' אות כא)

אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע

שנאת חינוס היא, אחד ששונא את חבירו סתם, על לא דבר. לפעמים הוא ממציא

איזו טענה מדוע שונא אותו, אבל אין זו אלא תואנה ועלילה להצדיק את שנאתו, ולא זו הסיבה האמיתית.

הסיבה האמיתית היא – הישות שלו, שאינה נותנת מקום לזולתו. הוא חשוב בעיני עצמו, והזולת בהכרח ממעט את מציאותו, ולכן אינו יכול לסבול את זולתו.

(ספר המאמרים ה'תרי"ט), עמ' נו)

אדמו"ר מהוריי"צ

פעם היו רציניים. כל אחד בהתאם לציורו, הרי רציני. הוכיחו אחד את השני ואמרו מה שהיה צריך להאמר, אך אהבו את השני אהבת נפש. ואילו היום – מתנשקים אחד עם השני אך האחד שונא את השני בפועל ממש.

(ספר השיחות ה'תשי"ב לה"ק עמ' 81)

אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

עיקר העבודה כאשר נמצאים בזמן הגלות, בעקבתא דמשיחא, הוא לחזק ולפעול ביותר בהעניין דכל ישראל ערבין זה בזה, מעורבין זה בזה, לחזק ולפעול באהבת ישראל ובאחדות ישראל,

ופשוט שאין הכוונה ח"ו לוותר או אפילו לעשות פשרות ח"ו בעניני תורה ומצוות, ואדרבה, זה שכל ישראל ערבין זה בזה מחייב את כל אחד מישראל להפריש את חבירו מאיסור ומעווון, "הוכח תוכיח את עמיתך". ואהבת לרעך כמוך" [כהנהגת אהרון הכהן, כהן גדול, "אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", ולא שמקרב את התורה ח"ו להבריות, פשרות וויתורים בקיום המצוות לפי רוח הזמן והמקום ח"ו].

והוספת ותוספת פעולה במרץ באהבת ואחדות ישראל, תביא תיכף ומיד ממש ביאת משיח צדקנו.

(לקו"ש כרך ל' ויגש, א)